

I Horisonten.

Roman

af

Frederich Freidrich.

I

Umiddelbart oven for det Vandgangssted, hvor Dampfiskebelegget til ved Kjøbenhavn, stod et gammelt, lavt Hus, i hvis Kjalder, lige med Jorden, der var en Beværetning. I mange Aar havde denne Snealle kun været besøgt af Matroser og Arbejdende ved Havnen; andre havde sig saa godt som aldrig ned i det skumle Rum, hvor det for det meste gik vildt og løsende til, og hvor den blanke Sne kun alt for ofte blev trukket som det sidste, afgjørende Bevis i de hyppige og stormende Stridigheder.

Matroserne havde efter Hænden tiltaget sig den Ret at snuide ud enhver fremmed, der tilfældigvis forvildede sig der ned, og de udøvede denne Ret paa en alt andet end skamfuld Maade.

Bærten, der selv var en gammel Matros, fandt det fuldstændig i sin Orden, og Hænderne, der til enhver Tid hos ham kunde drifte en „Kommer“ eller en anden „Hybenstradsfer“, havde endnu aldrig tøbet nogen Tilbojeligthed til at tage sig af de forulampede.

Men i den senere Tid var det hele blevet anderledes. Nu kom Kaptajnerne ikke sjældent ned til Skænken; sine Hænder forsvarede ikke under det lave, jødede Loft at drifte et Glas Ol, og der raadede ikke mere en saa tyende Karn som før. Den forrige Bær var nemlig død, og en ung Kone, Ella Jæddersen, havde overtaget Kjøretningen. Af hendes Papirer fremgik det, at hun var enke efter en Skibskaptajn Jæddersen, der allerede for flere Aar siden var vandret heden.

Ella Jæddersen var endnu ikke tredive Aar gammel og var paafaldende smuk. I hendes store, dunfle Dine laa noget melantolst, sømerist; men de kunde ogsaa lyse og tindre med fyrrige glammer. Da traal de fine, brune Djendryn sig sammen. Hænderne presede sig fast mod hinanden, mens en ejendommelig Trækning viste sig om dem.

Til en Begyndelse havde Matroserne leet; den unge, fine Enke synes kun lidt stiftet til at holde disse vilde, tøylesløse Gutter i Tæmme, hvad der saa godt som aldrig var lykkedes den forrige Bær, der dog var en gammel, hærdet Ulk og syns at have langt større Betingelser for at kunne hæve Husfreden. Men første Gang to af dem var geraadet i Strid og havde trukket Kniven, havde hun usforfædet kastet sig imellem, havde trukket en Revolver frem og truet med at skyde den ned, der vovede at gjøre Brug af Kniven. Og hendes Dine havde samtidig hørt det beslutningsomt Udtryk, der ikke gav Blads for nogen Tvivl om, at hun mente, hvad hun sagde.

Betuttet havde de stridende sluttet Kniven til sig igjen, og siden den Tid havde ingen i hendes Nærhedsfære været at yppe Strid. De raat Matroser havde faaet Respekt for den unge Kvinde.

Og endnu større Respekt forstod Ella Jæddersen at indgyde dem, der kun for hendes Skjønheds Skyld søgte den skumle Beværetning. Hun afviste med rolig, isende koldt Blit alle Smigrerier, og da en forbeholdende Officer sagde hende i god Tro til sin tidligere Stands Kimodstaaelighed, desangtet vovede at nærme sig hende paa en meget fortrolig Maade, viste hun ham uden videre Uvillighed ud af Huset.

Hun sad sædvanlig i et afluttet Rum bag Dissen, Væggen bag Dissen optoges i sin halve Bredde af en Reol med Flasker og Glas, og ved Siden deraf fandtes en Dør, der førte ind til det Bærelse, hvor den unge Kone havde sin Boelsse.

Det var hen imod Aften. I det uventlige Rum havde Skumringen allerede bredt sig. Ved Bordet langs Vinduet sad en Række Matroser og spandt Guder om deres sidste Rejser.

Bag Dissen sad Ella henjunken i dybe Tanker, da en sagte, tre Gange ajantaen Baanten paa Væggen bag hende trængte sig til hendes Øren. Hurtig rejste hun sig og gik ind i Bærelset bag ved, hvis Dør hun omhyggelig lukkede efter sig.

En Mand paa hen imod fyrretve Aar stod her foran hende.

„God Daa, Kaptajn.“ sagde Ella og rakte Haanden frem mod ham.

„Jeg kommer for at sige Dem farvel og for at spørge, om De ellers skal have nogen Ordre at give mig.“ svarede Kaptajnen, idet han tog hendes Haand.

„Er alting færdig?“ bemærkede hun.

„Alt i Orden. Indladningen blev endt i Morgen, og Skibet ligger allerede for Anker i Høvedhavnen.“

„Naar letter De Anker?“

„Endnu i Daa, om alt gaar vel. Binden er sprungen om fra Nordøst til Nordøst; men da jeg ikke tror, den bliver staaende der længe, vil jeg benytte Djeblikket.“

„Det er godt.“ gav Ella til Svær og satte sig, medens hun med en Haandbevægelse inddøb Kaptajnen til at tage Blads paa en Stol. „Der er vel ellers ikke forfalden noget, der kan vække Mistanke?“

„Intet. Jeg har under hele Indladningen været paa Skibet og holdt Dje med alt. Alt er i Orden! Skibspapirerne er udfærdiget, og der er intet til Hinder for, at jeg kan løbe ud. Et Uheld forekom ganske vist i Gaar, men det har intet at gjøre herved med Skibet eller i det hele taget med min Opgave.“

„Hvad mener De?“ faldt Ella ind, og lod sine Dine hvide nysgjerrigt paa Kaptajnen.

„En af mine Matroser bragt et Ben i Gaar. Jeg har ladet ham bringe til Sygehuset, der er han godt forvaret; og i Dag har jeg hyret mig en anden i hans Sted.“

„En fremmed?“ afbrød Ella.

„Kaptajnen tral paa Skuldrene.“

„Hvad skulle jeg gjøre?“

„Kunne De ikke undvære ham?“

„Det gaar ikke; jeg har alligevel to Mand mindre, end det strengt taget er nødvendigt til Skibets Betjening. Hvis jeg vidste, at vi i otte Dage beholdt godt Vejr, kunde det vel have gaaet, men den første den bedste Haandfuld Storm vilde have bragt mig i den største Forlegenhed og have udført Ladningen for fare. Manden synes iøvrigt at være dygtig, Alexer har anbefalet ham til mig.“

Den unge Kone rejste sig.

„Hvorfor har De ikke før talt til mig derom?“ spurgte hun.

„Jeg har ikke haft Tid, og desuden har jeg stilet paa Alexer's Anbefalinger.“

„Maaske netop denne Anbefaling er det, der behager mig mindst.“

„De mistror Alexer.“

„Ja,“ svarede Ella. „Jeg har ganske vist ikke sagt noget derom, fordi jeg saaner Besvær for min Mistanke. Men Alexer er en anden end tidligere; han synes at have bemærket, at jeg iagttaget ham skarpt, og søger nu ved forhøjet Venlighed og Tjenstvillighed at berolige mig.“

Kaptajnen rystede langsomt paa Hovedet.

„Tror De ham i Stand til at forræde?“

„Jeg mistænker ham; det er mig foreløbig nok. Paa et forræderi vover jeg ikke en Gang selv at tænke; han selv vil heller ikke vove det, fordi han ved, at han da ikke et Djeblit var sikker paa sit Liv. Men han kan være trods mod vor Sag, og det maa han ikke have Lov til at være.“

Kaptajnen var bleven eftertanksom.

„Det falder mig ind nu, at han gav sig mere at bestille paa Skibet end strengt var nødvendigt,“ sagde han. „Han var mere tjenstvillig, mere fortrolig end tidligere.“

Doer Ellas smukke, alvorlige Ansigt søj et tilfredsstillende Smil.

„Det er mig svært, at De siger mig det,“ svarede hun. „Har Alexer ondt i Sinde, vil jeg nok opdage det; thi han vil ikke være floj nok til at kunne skjule det. Jeg raaber Dem, Kaptajn, at hav: et Dje paa hver Fingert med den nye Matros. De ved, at Deres Liv saa vel som mit er fortabt, hvis vor Forebøgende opdages, hvad det er for en Ladning, De har indtaget.“

Kaptajnen smilte roligt.

„Jeg har truffet mine Forholdsregler for det Tilfælde,“ gav han til Svær. „Jeg vil sprænge mit Skib med alt levende i Luften, og jeg ved, at ingen da vil falde i vore Modstanders Hænder. De døde lader sig ikke afpresje nogen Tilfæelse mere.“

Ella rakte ham Haanden, og hendes Dine hvilede fast i hans.

„Jeg vidste, De vilde handle saaledes,“ sagde hun. „Men først maa De opbyde alt for at bevare Deres Liv. De har gjort vor Sag saa store Tjenester, saa jeg ikke kan andet end nøjse, at De maa opleve dens Sejr. Naa, stik nu i Søen saa snart som muligt; De ved, hvor De kan erholde Efterretninger fra mig.“

„Jeg ved vel det, men jeg lader Dem dog ikke uden Beskyrning tilbage.“

„Tænk ikke paa mig; for Djeblikket er der ingen større fare for mig end for enhver af os,“ afbrød hun. „Jeg søger ingen Frygt. Man mister efter Haanden Gønnen til at frygte, naar man Dag efter Dag sidder paa en Krudttonde, man vender sig saagar til Tanken om at blive sprængt i Luft; Livet er ej heller saa meget værd, at man angstelig skal klamre sig til det. Naa, gaa saa.“

Kaptajnen trykkede den skønne Kvindes Haand og forlod hurtigt Bærelset. Igenen en Garg naaede han en Dør, som han forbigik og frendene aabnede og lukkede efter sig; han stod da i en lille Sidegade.

Langsomt stred han ned mod Landingspladsen, ved Enden af hvileen han bemærkede en Vaad, i hvis Bund en Matros laa ubefrakt og syntes at sove. Uden at tiltale Matrosen sprang han i Vaaden. Den sovendende rejste sig og greb, uden at afvente nogen Kommando, Aarene. I Lobet af saa Djeblikket havde Vaaden skjæret sig fra Havnens Boldværk og gjenemfar i rask Hart det oprarte Vand's Kade.

Ella vendte tilbage til Skjenkestuen, hvor hun indtog sin sædvanlige Plads. Det for hende dog stadig gjenem Hovedet, at Kaptajnen havde en fremmed Matros om Bord. For at skjule sin Uro for hun heftig løs paa en Dreng — en Slags Dyparter — der sønig hang over Dissen.

Matroser og Arbejdere fulgte nu Skjenkestuen, og hun fik fuldt op at gjøre med at fylde Glassene for alle de tørstige Struber. Hun gjorde dette med en forrettningssmag og Lykkelighed, som om hun hele sit Liv havde staaet bag en Dist.

Hun fik Dje paa en Mand i almindelig Arbejdsdragt og med noget graaspængt Skæg. Allerede flere Aftener i Træk var han kommen, havde hver Aften taget Plads i Nærheden af Dissen, hurtig drukket et Glas Ol og derefter lagt Hovedet i Hænderne, som om han sov. Straks den første Aften havde det været hende paafaldende, hvor lidt Mandens hvide Hænder og Hals passede til den grove Arbejdsdragt. Hun lagde nøje Mærke til Manden og opdagede snart, at han ikke sov. Matrosernes Tale syntes ham at være en ganske ligegyldig Sag, men saa snart en af dem traaede hen til Dissen, bojede han Hovedet til Siden, sjensynlig for bedre at kunne høre høert Ord.

Hun var ikke mere i ringeste Tvivl om, at Mandens hele Opmærksomhed var rettet paa hende, men hun forstod godt at beherske sig og ikke røbe det ringeste tegn paa Uro; tilføneligheden uderet af alt efterkom hun sine Pligter som Værtinde og gav nøje Aft paa, at ingen gik deres Vej uden at betale.

Den fremmede rejste sig endelig op, saa sig lige som søundt frem omkring og gik mod Døren.

„Frederik!“ raabte Ella til Dyparteren. „Mind den Herre der om, at han har glemt at betale.“

Den fremmede traaede nu med et halvt forlegent Smil hen til Dissen.

„Jeg er træt af Arbejdet og har derfor ikke tænkt paa det.“

„Jeg troede, De havde sovet,“ henkastede Ella roligt, idet hun flugtigt saa paa ham.

„Man hører paa Deres Sprog, at De ikke er nogen Danstler,“ vedblev han.

„Det har jeg heller aldrig udgiøet mig for.“

„De er heller ingen Dyster?“

„Nej, med mindre De regner Slesvig med til Dystland; thi i saa Hald er jeg en Dyster.“

„Nej virkelig, da er vi jo Landsmænd,“ for han videre. „Og saa jeg er født i Slesvig. Fra hvileen Egn i Slesvig er De, om jeg tør spørge?“

„Jeg tror ikke, det kan have nogen Interesse for Dem at vide det,“ svarede hun fort afsjende. „Jeg har den Bane, aldrig at spørge mine Gæster, hvorfra og hvorhen, og jeg tror, det er det rigtige.“

„Kan være,“ mente Manden, idet han lagde Pengene paa Dissen. „Enhver har sine Bæner.“

Han kastede et prøvendt Blit paa Ella lettede flugtigt paa Høen og forlod Bærelset. I Døren vendte han sig endnu en Gang om, og paa hans Ansigt var et ondstabsfuldt Smil synligt.

Denne Mand behagede slet ikke Ella; hans forskende Blit havde tydelig nok forraadt, at han ikke var nogen Arbejder. Hvad skulle bevæge Mennesket til at komme her i denne Forklædning, naar det ikke var hans Mening at udforske hende? Hun tvivlede ikke mere om, at Manden var en Valitspion, og denne Tanke forurroligede hende; thi havde Politiet først fattet Mistanke, kunde hun ikke blive der længere.

Hun satte sig ned og lod sine Dine svære spejdende igenen Bærelset, men ingen af Gæsterne vakte nu mere hendes Opmærksomhed. Det var allefammen Matrosfer eller hæderlige Arbejdere. Med Hovedet støttet mod Haanden stirrede hun frem for sig over Dissen, henjunken i dybe Tanker. Hoor var det muligt, at Politiet kunde have fattet Mistanke? Hun var sig bevidst at have gjenemført sin Rolle som Værdinde til det yderste, og i sin Udgang med hendes fortrolige havde hun iagttaget den største Forsigtighed. Skulde en af dem have været uforsigtig? Uvilkaarlig tænkte hun paa Alexer Kotosjkin, der under Navnet Alexander Kutsken levede som Agent i Kjøbenhavn og hørte med til de indviede i hendes Forbund. Hun mistroede ham, men maaske gjorde hun ham dog Uret; hun havde jo ikke det ringeste Bevis mod ham.

Det bandede iigen tre Gange paa Væggen bag hende. Hun for op af sine Grublerier, gav Dyparteren Befaling til at passe paa, at ingen fjærnede sig uden at betale og gif derefter ind i Sideværelset.

„Ma er det dig Marusjka,“ raabte hun halvhøjt til den femogtyveaarige Pige, der stod i Bærelset.

Den tiltalte havde et langagtigt, blegt, men interessant Ansigt. Hendes Træk var for skarpt udpræget til at være egentlig smukke, men de lysende titolige Dine, der spjutes at beherske høert Træk og hver Mine, lagde dog noget ejendommeligt tiltalende over hele hendes Bæsen. Hun var næppe af middelhøjde, hendes Krop var fin og smukt bygget, men hun var fast og sikker i enhver Bevægelse.

„Ja, det er mig,“ sagde hun med Pathos som for at forstærke indtrykket af sine alvorlige Ord. „Jeg kommer for at sige Dem, at vi er forraadt.“

„Forraadt!“ gjentog Ella forkrækket og greb krampagtig fat i Pigens Arm.

„De, Gregor, Nicolaus, Kaptajn, alle!“ udbrød Pigen.

„Ved Alexer?“

„Ja, ved ham!“

„Den fortrykte!“ raabte Ella og sammenpresjede de flintkaarne Læber. „Jeg har dog altsaa ikke taget fejl af ham.“

„De har vurderet ham rigtig,“ sagde Pigen. „Han er en elendig.“

Bleg og ubevægelig stod Ella et Djeblik stille. Da skyndte hun sig at laale af for begge Dørene. Hun tog derefter Pigen ved Armen og satte sig med hende i en simpel Sofa.

„Fortæl mig nu,“ sagde hun med dæmpet, men rolig Stemme, „fortæl mig nu nøje alt — hører du, nøje — thi jeg maa vide alt, selv det mindste.“

„Jeg har fulgt Deres Raad; jeg har svaret Alexer, og han tror, at jeg elsker ham. Jeg har sagt ham, at jeg fortryder jeg har sluttet mig til Dem, at jeg Dag og Nat gaar i Angst for, at det hele skal blive opdaget, at jeg har mit Liv for høert til at ville ofre det for saa fortrykt en Sag.“

Jeg har fortalt ham, at jeg er kommen til Døerbevisning om, at alle nihilistiske Bestræbelser er det pure Daarabab, at Nihilismen aldrig vil trænge igennem, at al det blod, Sagen endnu vil kræve, vil være spildt, da Maallet dog aldrig vil naas.“

„Godt, godt!“ faldt Ella ind, alt som hun krampagtig holdt Pigens Haand fast i sin. „Videre!“

„Han gav mig just ikke straks Ret, men han mdsagde mig heller ikke, og i hans Dine lærte jeg, at han tænkte, som jeg talte. Han sagde mig saa, at han ogsaa var kommen i Tvivl. Og saa spurgte han mig, om jeg under alle Omstændigheder vilde være hans, og det lovede jeg. I Aften traf vi atter sammen. Vi var i Tvivl. I et Lyshus tæt ved Vandet, hvor ingen kunde høre os, sagde jeg ham, at jeg ikke længere kunde udholde at leve i denne stebenrende Angst; jeg klagede over, at De aldeles hensigtsløst satte vore Liv paa Spil, og at De kun gjorde det for at komme til at spille en Rolle, komme til at befale og til at pleje Deres Forfængelighed.“

„Godt, godt,“ gjentog Ella og trykkede atter Pigens Haand.

„Da spurgte han mig, om jeg vilde flygte med ham. Jeg indvilligede og da jeg trængte ind paa ham, tilstod han mig, at Politiet allerede havde opdaget alt.“

„Hood er opdaget?“ indstød Ella.

„Alt, alt.“

„Marusjka, fortal mig roligt og nøjagtigt.“

„Han fortalte mig, at Politiet for to Dage siden havde arresteret ham. Man haade sagt ham, at man vidste af

ting, men at man vilde skænke ham Livet og Frihed, hvis han vilde afslæppe en aaben Tilfæelse, og da havde han for at frie sig og sit Liv, da jo dog alt var opdaget, staaet.“

„Hvad havde han tilstaaet?“

„At det Skib, der havde bragt en Ladning Korn her fra, var vendt tilbage til St. Petersborg med en Ladning Petroleum, og at der mellem Petroleumsfabrikanten og St. Petersburg med dobbelt Bunde, mellem hvilkede der var skuffet Danmarks. Han havde angivet, i hvileen Gaar i St. Petersburg Skibet vilde løbe ind, og til hvilkken Magasin Petroleumsfabrikanten stude bringes. Da i Gaar en Matros paa Skibet bragt Ben og blev bragt paa Hospitalet, anbefalede han i sin Sjeb til Kaptajnen en Mand, som vel har været Matros men som nu staaer i Politiets Tjeneste. Denne Mand Ordre til under Dørfarten nøje at vaage over Kaptajnen og Mandtubets Færb.“

Ella stampede med Foden og smilte bittert.

„Videre,“ raabte hun, „videre!“

„Politiet ved, at De leder hele den nihilistiske Bevægelse her i Kjøbenhavn, at det er Dem, der besørger Danmarks fendingerne; det ved, at Nikolaj og Gregor staaer i Deres Tjeneste, og De bliver hver Dag nøje iagttaget af det.“

„Det ved jeg — videre. Hvorfor har man endnu ikke arresteret os?“

„Skibet skal først indtræffe til St. Petersborg,“ svarede Kaptajnen ellers skal saa Underretning derom, men hvis Besjft for Deres og hans Skyld overbord og nægter, Man vil nu tillige fikre sig alle dem, De staaer i Forbindelse med i St. Petersborg.“

„Man vil altsaa ikke hæste mig for?“

„Nej, men der bliver nøje vaaget over Dem. Man vil sigte med mig en af de forste Nætter. Han siger, at Politiet vel har forskret ham, at han for sin Tilbedelse skal saa Lov til at beholde sin Frihed, men han stoler derpaa.“

„Han lyver. Han har af egen Tilfæelse forraadt. Hoor vil han sigte hen med dig?“

„Til England og derfra til Amerika.“

„Han ejer intet. Hoor faar han de Midler fra?“

„Det er forræderiets Len.“

„Det formoder jeg ogsaa, men jeg har ikke spurgte ham bekræftede Viden.“

En Tid lang sad Ella ubevægelig og stirrede frem sig. Iffe en Trækning af Uro eller Angst var synlig i hendes skønne Ansigt. Endelig sprang hun besluttet op.

„Marusjka, skynd dig til Nicolaus og Gregor, da du hoor du træffer dem, og sig til dem, at om en halv Time maa vente mig paa Hjærnet af Jufferstræde.“

„Hood vil De foretage Dem?“ spurgte Marusjka skyndet.

„Spørg ikke nu! endnu er det maaske tidnok at gaa Kaptajnen Underretning. Skynd dig nu.“

„Politiet holder Dje med Deres Hus.“

„Det ved jeg. Sørg blot ikke for mig, men gjør, hvad jeg siger. Kom igjen i Morgen. Og nu afsted.“

Hun lukkede nu Døren op og stod Pigen ud af Værelset.

„Jeg stoler paa dig,“ hvilede hun til hende.

II.

Omtrent et Kvarter senere traaede en Matros ud af Huset. Hans Gang var noget svingrende som en Mand, der har taget en Taar over Tørfen. Begge Hænderne var begravede i Bukselommerne, Huen sad i Nakkén, og hans brune Ansigt var indrammet af et tæt Fuldbæg.

Han gik tæt op med Hufens lige som for i Næstsidst have et Støttepunkt ved Haanden og støbte allerede ved det andet Hus sammen med en Mand, der stod og leende sig mod Muren.

Mumlende en Ed spjægede Matrosen til Siden og stirrede videre. Først da han var kommen ind i den næste Gade saa han sig om, og da han bemærkede, at ingen fulgte efter ham, rettede han sig op og gif videre med hurtige Skridt.

Matrosen var Ella. Hun havde valgt den Forklædning for ikke at blive kendt ved sin Borggang fra Huset. Hendes Forsigtighed havde ikke været overflødig; thi Mand, hun stødte sammen med, havde hun kendt en Bør betjening.

Da hun nærmede sig det Sted, hvor Marusjka i hendes Navn havde givet de to forrolige Ordre til at møde, saa hun dem begge staa i Skyggen af et Hus; hendes Fortrolighed var saa sluffende, at de begge to for sammen, da hun traaede hen foran dem.

„Det er godt, at I er her,“ sagde hun. „Vi har et Djeblik at spille. — Har Marusjka sagt Jer, hvad drejer sig om?“

„Alexer har forraadt os,“ svarede den ældste af de to Mand, Gregor Solitoff, en Mand paa omtrent fyrretve Aar, en stor, slank Stikkelse. „Han skal ikke have givet for ingen Ting.“

„Derom senere,“ faldt Ella ind. „Nu gjælder det at advare Kaptajnen og vi tør da ikke spille et Djeblik; vi vil endnu i Dag løbe ud. Ved du nøjagtigt, Gregor, hvad Skibet ligger?“

„Det ved jeg, men jeg frygter, vi allerede kommer for sent.“

„Vi vil gjøre, hvad vi kan — det er vor Pligt,“ svarede Ella. „Binden er blevet meget stærk, maaske den holder sig tilbage.“

Man hørte, hvor Sundets Vølger slog mod Murens medens Nordstovindene tubede gjenem Gaderne.

„Men en saadan Storm gjør ogsaa en Vandfærde meget kelig, tilmed ved Kattetid,“ mente Solitoff.

„Er du bange?“ spurgte Ella spottende.

„Nej, jeg er ikke bange for min egen Skyld; jeg kan kun paa Dem.“

„Er det alt, saa lad os kun tage fat; mit Liv er mere kostbart end andres.“

(Fortfættet.)